

El símptoma de qui sap què

Hi ha èpoques, incisos, parèntesis, en què podem parlar del dolor sense que el dolor ens mati

Eva Armisén

Let's go together like a wink and a smile
Harry Connick Jr

Un amic m'explica que té un carrer de Barcelona associat a un dia fosquíssim: l'acabava de deixar la dona i ell hi va passar plorant. Durant molts anys, més de vint, el dolor l'atacava amb força cada cop que trepitjava aquell carrer. I ara?, li pregunto. Ara ja no fa mal -respon-, ara és una nostàlgia amable.

Hi ha un moment que la migranya desapareix, que l'analgèsic fa efecte i distreu l'artrosi, que els mals passen a ser un record del mal que van fer. O una amenaça del mal que tornarà. Hi ha èpoques, incisos, parèntesis, en què podem parlar del dolor sense que el dolor ens mati.

Abans-d'ahir vaig recordar que m'agrada caminar escoltant música, i vaig fer quilòmetres al ritme de la meva banda sonora preferida. Em va semblar un anunci revolucionari, el símptoma de qui sap què, el preludi del que potser acabarà sent una nostàlgia amable.

Una amiga em diu que m'aferrí al que vaig notar abans-d'ahir, que no ho oblidí, per anar-hi

tornant. Prou que sé que l'un dos tres salvada era un joc, però li faig cas: aquest dissabte plujós m'aferro de nou cada minut a l'alegria insòlita que em va picar l'ullet dijous.

Eva Piquer